

Sygn. akt II Ka 248/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Sędziowie:	SSO Krystyna Świącicka SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 r.

sprawy skazanego **A. K.**

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 5 marca 2015 r. sygn. akt II K 78/15

I. zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia z pkt II i III uchyla i postępowanie w części dotyczącej wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt IV K 824/12; Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12 oraz Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Sokołowie Podlaskim z dnia 7 sierpnia 2014 r. sygn. akt VII K 190/14 oraz z dnia 10 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII K 809/13 przekazuje Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając w tym zakresie apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata S. R. w S. kwotę 295,20 zł (w tym 55,20 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego A. K. przed Sądem obu instancji;

IV. zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 248/15

UZASADNIENIE

A. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 504/12, za czyny z art. 279 § 1 k.k. i in. popełnione w okresie od 27 marca 2012 r. do dnia 31 marca 2012 r., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, orzeczono również karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 zł za stawkę, a także oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, zaliczając oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 września 2008 r. do 22 grudnia 2009 r. przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 8 lipca 2013 r. sygn. akt II 2 Ko 709/13 zarządzono wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt III K 598/12 za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony w nocy 2/3 kwietnia 2012 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, ponadto oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 27 stycznia 2014 r. sygn. akt III 2Ko 2274/13 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt IV K 824/12 za czyny z art. 279 § 1 k.k., popełnione w dniu 17 sierpnia 2012 r. na karę łączną 2 lata pozbawienia wolności, orzeczono również grzywnę 150 stawek dziennych po 30 zł za stawkę, zaliczając oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 – 19 sierpnia 2012 r.;

IV. Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt II K 1247/12, za czyny z art. 280 § 1 k.k. i in. popełnione w okresie od 10 września 2012 r. do 27 września 2012 r., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, orzeczono również grzywnę 100 stawek dziennych po 20 zł za stawkę oraz oddano oskarżonego pod dozór kuratora;

V. Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K 152/13 za czyn z art. 244 k.k., popełniony w dniu 8 stycznia 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, orzeczono również grzywnę 80 stawek dziennych po 10 zł za stawkę oraz oddano oskarżonego pod dozór kuratora;

VI. Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Sokołowie Podlaskim z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII K 809/13 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w okresie od 01 lipca 2012 r. do 31 października 2012 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, ponadto oddano oskarżonego pod dozór kuratora;

VII. Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Sokołowie Podlaskim z dnia 07 sierpnia 2014 r. sygn. akt VII K 190/14 za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w okresie od 01 kwietnia 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt II K 78/15, Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim:

I. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2012 r. sygn. akt III K 504/12 i Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie z dnia 16 października 2012 r. sygn. akt III K 598/12 i wymierzył A. K. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt IV K 842/12 i Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12 i wymierzył A. K. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33

§ 3 k.k., że stawka dzienna odpowiada kwocie 30 złotych, na poczet której zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 sierpnia 2012 r. do 19 sierpnia 2012 r.;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Sokołowie Podlaskim z dnia 10 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII K 809/13 i Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Sokołowie Podlaskim z dnia 07 sierpnia 2014 r. sygn. akt VII K 190/14 i wymierzył A. K. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3;

IV. utrzymał w mocy zawarte w wymienionych wyżej wyrokach inne orzeczenia nie będące przedmiotem rozstrzygnięcia z punktu I;

V. w zakresie wyroku w sprawie II K 152/13 w oparciu o art. 572 k.k. postępowanie umorzył;

VI. zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca skazanego A. K., zaskarżając go w punktach I. i II. w częściach dotyczących połączonych kar pozbawienia wolności i zarzucając mu nie zastosowanie w pełni zasady pochłaniania (absorpcji) i wymierzenie skazanemu za czyny objęte wyrokiem łącznym na zasadzie pośredniej, między absorpcją a kumulacją kar pozbawienia wolności w sytuacji, gdy z postawy skazanego w czasie odbywania kary, pozytywnej opinii z Zakładu Karnego, niewielkiej stosunkowo wartości zagarniętego mienia i młodego wieku wynika, że możliwe było łagodniejsze potraktowanie skazanego.

Powołując powyższą podstawę apelacji, obrońca skazanego postulował zmianę wyroku w zaskarżonej części oraz wymierzenie za czyny z punktu I. i II. kar po 2 lata pozbawienia wolności. Ponadto obrońca skazanego oświadczając, że koszty udzielonej skazanemu z urzędu pomocy prawnej przez Sądem II instancji nie zostały uiszczonych w żadnej części, wniósł o zasądzenie tych kosztów według norm przepisanych.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca skazanego poparł apelację i wnioski w niej zawarty, a także wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu za obie instancje, oświadczając, że nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części. Prokurator wniósł o uchylenie wyroku w części drugiej i trzeciej, bowiem wyroki te nie zostały połączone zgodnie z obowiązującymi przepisami. Skazany A. K. nie stawiał się pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego była bezzasadna w stopniu oczywistym i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie. Okazała się natomiast o tyle skuteczna, że spowodowała poddanie wyroku kontroli instancyjnej, w wyniku której Sąd Okręgowy dostrzegł z urzędu (art. 440 k.p.k.) naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisu prawa materialnego (art. 85 k.k.). Rezultatem wskazanego naruszenia stała się konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia z pkt II. i III., a tym samym przekazania sprawy w części dotyczącej wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt IV K 824/12, Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12 oraz Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Sokołowie Podlaskim z dnia 7 sierpnia 2014 r. sygn. akt VII K 190/14 oraz z dnia 10 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII K 809/13 Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z uwagi na fakt, że obrońca skazanego nie złożył wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w trybie art. 457 § 2 k.p.k., Sąd II instancji sporządził uzasadnienie wyroku tylko w odniesieniu do uchybienia dostrzeżonego z urzędu.

Na wstępie zauważyć należy, że problematyka realnego zbiegu przestępstw została unormowana treścią art. 85 k.k., w myśl którego jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osoba wymierzone za zbiegające się

przestępstwa. Realny zbieg przestępstw jest przy tym faktem obiektywnym w tym znaczeniu, że sąd orzekający w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie ma swobody w konfigurowaniu takiego układu wyroków skazujących, aby efekt tego był np. jak najkorzystniejszy dla skazanego, lecz dobór wyroków będących przesłanką wymiaru kary łącznej uwarunkowany jest istnieniem cezury czasowej – datą wydania chronologicznie pierwszego (choćby nieprawomocnego) wyroku za „którekolwiek z tych przestępstw (podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2013 r., V KK 234/12, LEX nr 1302182).

Wbrew zapatrywaniom Sądu I instancji, przestępstwa, które stały się przedmiotem spraw VII K 809/13 i VII K 190/14 Sądu Rejonowego w Węgrowie

VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Sokołowie Podlaskim nie mogą być uznane za tworzące grupę czynów nieprzedzielonych żadnym wyrokiem skazującym. Zaakcentować trzeba, że pierwszym wyrokiem skazującym, który zapadł w stosunku do A. K. był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 504/12, które to orzeczenie wyznaczyło granicę czasową pierwszego z zaistniałych w sprawie zbiegów przestępstw. Przedmiotowy zbieg przestępstw objął zatem czyny zabronione, które stały się kanwą wskazanej sprawy oraz sprawy III K 598/12 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie. W związku z tym, za cezurę czasową wyznaczającą kolejny

z zaistniałych w sprawie zbiegów przestępstw słusznie został uznany wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie z dnia 17 grudnia 2012 r., sygn. akt IV K 824/12. W tym stanie rzeczy wszystkie czyny zabronione popełnione przez A. K. po dniu 9 sierpnia 2012 r., a przed dniem 17 grudnia 2012 r. winny zostać uznane za objęte jednym zbiegiem przestępstw. W związku z tym stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy nie dostrzegł, iż we wskazanych ramach czasowych popełnione zostały nie tylko przestępstwa stanowiące przedmiot postępowań w sprawach IV K 824/12 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie (czyn z dnia 17 sierpnia 2012 r.) i II K 1247/12 Sądu Rejonowego w Wołominie (czyn popełniony w okresie od dnia 10 września 2012 r. do 27 września 2012 r.), lecz również przestępstwo, w związku z którym toczyła się sprawa VII K 809/13 Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Sokołowie Podlaskim (czyn popełniony w okresie od 1 lipca 2012 r. do 31 października 2012 r.). Konstatacja powyższego uniemożliwiała przyjęcie, iż czyny, będące przedmiotem spraw VII K 809/13 i VII K 190/14 Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Sokołowie Podlaskim mogły być uznane za stanowiące samodzielną grupę pozostających w zbiegu realnym przestępstw. Efektem zaprezentowanych zaszłości była nadto konieczność stwierdzenia, iż brak warunków do wydania wyroku łącznego

(art. 572 k.p.k.) odnosi się nie tylko do wyroku w sprawie II K 152/13 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, lecz również do wyroku w sprawie VII K 190/14 Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Sokołowie Podlaskim.

Stwierdzenie całokształtu powyższego skutkowało uchynieniem zaskarżonego orzeczenia w zakresie wskazanym w wyroku Sądu Okręgowego i przekazaniem sprawy w tej części Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania. Procedując po raz kolejny Sąd I instancji starannie rozważy w odniesieniu do jakich przestępstw zachodzą zbiegi realne i wyda stosowne rozstrzygnięcie, uzasadniając je należyście także w tym zakresie. Raz jeszcze podkreślić tutaj trzeba, że zastosowanie art. 85 k.k. jest obowiązkiem Sądu i w związku z tym obowiązkiem jest utworzenie tylko tylu zbiegów realnych, ile wynika z porównania dat popełnienia przestępstw w stosunku **do kolejnych, chronologicznie pierwszych wyroków**. Ferując swe rozstrzygnięcie, Sąd Rejonowy będzie miał przy tym na względzie treść art. 443 k.p.k.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata S. R. w S. kwotę 295,20 zł (w tym 55,20 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego A. K. przez Sądami obu instancji (§ 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Kierując się względami słuszności związanymi z zaistnieniem zawinonego uchybienia

Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.